

**Francisci Monacelli Eugubini J. U. D. Protonotarii
Apostolici, olim Ecclesiæ Venusinæ, ac deinde Æsinatis
Vicarii Generalis, &c. Formularium Legale Practicum Fori
Ecclesiastici**

In Quo Formulæ Expeditionum usufrequentium de his, quæ pertinent ad
Officium Judicis nobile, continentur ; Opus Episcopis, Vicariis Generalibus,
Aliisque Iurisdictionem quasi Episcopalem exercentibus: necnon
Confessariis, Parochis, Cancellariis, cæterisque in dicto Foro versantibus,
apprimè utile ...

Monacellus, Franciscus

Venetiis, 1706

Urbani VIII. Constitut. CCLXVII. Confirmatio, moderatio, & declaratio Bullæ
Clem. VIII. de largitione Munerum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62406](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62406)

alio quocumque officio fungente, aut à Conventu, Capitulo, vel Congregat., sive ab universo Ordine, & Religione quicquam receperint, id quod acceperint suum non faciant. Verùm ipso facto absque alia monitione Judicis, Decreto, Sententia, aut declaratione, ad illius restitutionem omninò in utroque foro teneantur, adeo ut restitutione ipse realiter non facta, neque etiam in foro conscientie absolvi possint. Hanc autem restitutionem fieri volumus non privatim ei Religioso, qui donavit, sed ei Monasterio, Domui, vel alteri loco de cujus bonis facta est largitio, vel si non de eis bonis donatum est, in quo idem Religiosus donans professionem emisit, vel si nomine totius Capituli, Conventus, aut Congregationis, vel universi Ordinis, seu Religionis donatio facta extiterit, pariter communi Mensæ, aut Massæ cujus nomine donatum fuerit accepta munera restituantur, ita ut nec qui donavit, nec Conventus, Capitulum, Congregatio, Ordo, aut Religio, cui restitutio facienda est, illam remittere, & iterum condonare, aut recipientem ab obligatione restituendi eximere, vel ut in pauperes eroget concedere quoquomodo possit.

§. 8. Quod si quis ex supradictis Regularibus utriuslibet sexus, cujuscumque gradus, ordinis, dignitatis, ac nubiliter locorum existentibus, conjunctim cum ceteris, seu divisim nostrarum hujusmodi prohibitionum, statutorum, ordinationum, jussionum, decretorum, mandatorum transgressor fuerit, statuimus, ut omnibus, & singulis per eum obtentis dignitatibus, gradibus, muneribus, & officiis eo ipso privatus, ac ad illa, & alia similia, vel dissimilia in futurum obtinenda inhabilis perpetuò, & incapax, ac perpetua infamia, & ignominia notatus existat. Et præterea privationem vocis activæ, & passivæ absque ullo Superioris Decreto, aut Ministerio ipso facto incurrat; necnon ultrà hujusmodi penas, etiam tamquam contra furti, & simoniæ criminum reum tam per viam denunciationis, accusationis, aut querele, quam etiam ex officio procedi, & inquire, condignisque suppliciis affici debeat. Penes alias à jure statutis, ac per alias Constitutiones Apostolicas, aut propria cujusvis Ordinis, Congregationis, Monasterii, Domus, aut Loci, statuta, vel consuetudines contra personas aliquid præmissorum committentes forsam decretis, & inflatis, nihilominus in suo robore permanfuris.

§. 9. & 10. (*Deputat Executores, & contrariis derogat.*)

Dat. Romæ in Monte Quirinali anno Incarnationis Dominicæ 1594. 13. Kal. Julii Pontificatus Anno tertio. *Bullar. tom. 3. pag. 40.*

Urbani VIII. Constit. CCLXVII.

Confirmatio, moderatio, & declaratio Bullæ Clem. VIII.
de largitione Munerum.

URBANUS EPISCOPUS &c.

Nuper à Congreg. nonnullorum Rom. Cur. Prælator. cor. dilecto filio nostro Antonio Tit. S. Petri ad Vincula Presbytero Cardinali S. Honuphrii nuncupato Majori Penitentiario, ac nostro in Alma Urbe Provicario in Spiritualibus Generali, à Nobis deputata, emanavit declar. tenoris subsequens. videl.

§. 1. Cum circa interpretationem Constitutionis fel. rec. Clementis VIII. sub da-
tata

tum 13. Kal. Julii Pontificatus sui Anno tertio de largitione munerum Regularibus utriusque sexus interdicta, nonnullas difficultates, & ambiguitates sunt exortæ; Congregatio specialiter à SS. D. N. Urbano Divina Providentia Papa VIII. cor. Eminentiss. Cardinali S. Honuphrii Majori Pœnitentiario, ac Urbis Provicario deputata, auctoritate sibi attributa declaravit, & declarat, munera à Religiosis utriusque sexus tribui posse ex causis gratitudinis, conciliationis benevolentia, ejusque conservationis erga ipsam Religionem, vel Conventum, aliisve causis ex sui natura actum virtutis, & meriti continentibus, modeste tamen, ac discretè, & dummodò id non fiat, nisi de Superiorum localium licentia, ac etiam cum consensu majoris partis Conventus, si talis consensus de jure, vel ex Constitutionibus, seu consuetudinibus cujusque Religionis respectivè, in hujusmodi casibus requiratur. Consensum verò Conventus in §. 3. ejusdem Constitutionis ad leviora esculenta, aut poculenta, seu ad devotionem, & religiositatem pertinentia munuscula largienda, &c. requisitum, intelligi debere de consensu aliàs de jure requisito, & ubi concurrat ambitionis suspicio, qua cessante, nec in his requiri licentiam Superiorum in scriptis in §. 4. ejusdem Bullæ requisitam, sed sufficere licentiam etiam oretenus eisdem concessam declarat. Commessiones autem, comotationes, & convivia in excipiendis, præsertim Benefactoribus, Protectoribus, vel Ordinariis honorificè, & lautè, de quibus in §. 5. & 6. ejusdem Constitutionis, censi tantummodò prohibita, si decentiæ status Regularis adversentur. Restitutionem verò receptorum Conventibus faciendam, de qua in §. 7. ibidem cautum est, intelligi debere de Conventibus ad quos data, donata seu missa de jure pertinent, si id commodè fieri potest, aliàs Conventui ejusdem Religionis viciniore loco, ubi petita fuit absolutio, restituantur. Insuper eadem facultate sibi tributa, omnes qui hucusque adversus supradictæ Constitutionis Capitula hic moderata largiti fuerunt, vel receperunt, à pœnis quibuscumque in eadem Constitutione inflictis, & incurfis, posse, & debere à propriis confessariis absolvi in foro conscientia etiam non facta prius hujusmodi rerum donatarum, seu datarum restitutione. Quoad eos verò, qui præter modum &c. transgressi sunt &c. ut de præteritis usque ad diem datæ præsentium in foro conscientia absolvat &c. Et ne prædictæ Clementis VIII. Constitutionis memoria dilabatur, Superiores locales cujuscumque Monasterii, Conventus, Domus, & Collegii Regularis sub pœna privationis Officii, vocisque activæ, & passivæ ipso jure incurren. efficere teneantur, ut in perpetuum singulis annis mense Januario, non solum prædicta Constitutio (quam in reliquis ejus partibus eadem Sanctitas omninò observari jubet, & quatenus opus sit innovat, quemcumque prætensum non usum, aut prætensum usum, seu prætensam consuetudinem damnando, & irritando) verum etiam hoc Decretum in aliqua publica Congregatione, vel saltem in publica Mensa per legatur. Omnibus tam Ecclesiasticis personis etiam Regularibus, quam Laicis cujuscumque sint Ordinis, conditionis, gradus, ac dignitatis etiam speciali nota dignis, & qui sub generali dispositione non comprehenderentur, prædictam Clementis Constitutionem contra præsentis Decreti tenorem, declarandi, vel interpretandi facultate penitus interdicta, super quibus, &c.

§. 2. Quapropter, ut præmissa firmiter subsistant, & inviolabiliter observentur quantum cum Domino possumus providere volentes, Motu proprio, & ex cer-

ta scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, declarationem præinsertam cum omnibus, & singulis in ea contentis tenore præsentium perpetuò confirmamus, & approbamus illisque inviolabilis Apostolicæ firmitatis robur adjicimus, &c. illaque inviolabiliter ab omnibus, ad quos spectat, & spectabit in futurum observari.

§. 3. & 4. (Sequitur clausula sublata, & derogatio contrariis &c.)

Dat. Romæ &c. 16. Octob. 1640. Pontific. Anno XVIII. Bullar. 10. 5. pag. 379.

ADNOTATIONES.

I. **E**IQVE PER SUPERIORES
CONCESSÆ FUERINT.

Quamquam Clemens Papa VIII. hac Constitutione, aliisque saluberrimis generalibus Decretis, & Pontifices successores pro collapsâ disciplina regulari restituenda plurimum insudaverint, adhuc humana fragilitas nititur in vetitum, & quod deterius est amplectitur.

Navar. in commen. cap. non dicatis 12. quæst. 1. & in consil. 17. de stat. Monach. tenet quod Regulares non obstante Concilii dispositione possint habere peculium, seu annuos redditus ad suos honestos usus, de Superiorum licentia, dependenter tamen ab eorum voluntate: hanc Navarri opinionem sequuntur Barbof. de Offic. & Potest. Episc. alleg. 103. n. 6. Tambur. de jur. Abbat. tom. 2. disp. 22. qu. 5. num. 7. & de jur. Abbat. disp. 8. quæst. 1. n. 13. Nicol. lucubr. can. lib. 3. tit. 31. de regul. n. 15. ampl. 1. Passerin. de stat. homin. tom. 1. quæst. 186. art. 7. à n. 332. ad 341.

2. Verùm opinionem istam semper à Sac. Congreg. Concilii pluribus Decretis (quæ refert) fuisse reprobata, latè, doctèque ostendit Fagnan. ejusdem Sac. Congreg. Secretarius in c. Monachi de stat. Monach. & probat. num. 50. non licere Regularibus habere usum mobilium, seu peculii superflui etiam de licentia Superioris, & dependenter ab illius voluntate, ac nutu, neque propter dictam licentiam eos excusari à culpa, vel à pœna ipso facto incurrenda, in Decretis Clement. VIII. comminatis, ut prosequitur n. 68. 69. & seqq. Quæ Decreta iterum innovavit Urban. VIII. sua Constit. 26. Bullar. tom. 4. pag. 267. & seq.

3. Tenendum igitur firmiter est, quod

Regulares utriusque sexus neque de Superioris permissione habere possunt, & tenere superflua, ut munera, & dona largiantur, aut expendant etiam in usus licitos: neque audiendi sunt Authores Regulares præsertim recentiores studiosi selectores laxiorum opinionum, qui evertere cupiunt Tridentini dispositionem (per tot vices à Sac. Congr. & Summis Pontificibus innovatam, & declaratam;) & Superiores, ac etiam subditos Regulares in periculum salutis conantur adducere, quos meritò non sequitur Donat. prax. rer. Regul. 10. 4. tr. 15. q. 10. & 23.

4. In Monasteriis igitur præsertim Monialium, in quibus, vel ob nimiam paupertatem, vel ob incuriam, & negligentiam Superiorum, non potest introduci, & observari vita communis, omnia undecumque quæsitæ (prout nostra Constitutio præcipit) in bursam Monasterii, seu Caplam Depositæ conferendæ sunt, & registranda, ac nomine Monasterii exigenda; & exinde, ut Monialibus exhibitricibus de necessariis ad vitam provideatur, eisdem elemosynaliter de licentia Abbatissæ per Depositariam tradi debent, si vè pecunia sit, si vè aliud mobile: ita enim eo modo quo potest servatur votum paupertatis, & tollitur occasio proprietatis, ut tradit Donat. ubi supra quæst. 11. n. 7. & quæst. 20. num. 1. & 2. ubi refert Decretum Sac. Congr. Visitationis Apostolicæ emanatum 13. Julii 1627. pro Conventualibus Monasterii SS. Duodecim Apostolorum Urbis; & firmat quod Monialis, quæ pecunias, resque suas non depositat apud communem Depositariam Monasterii, sit verè proprietaria, & qu. 19. idem confirmat. Et latius dixi in Adnot. ad Formul. XX. Tit. XI. de Monial. num. 4. 5. & 6.

5. Par-

5. Partitæ autem d. Capis Communitatis per computum separatim sic in scribi debent -- *Il Monastero deve haver da se per conto di Suor N. studi . . .* prout Sac. Congregat. Episcop. rescripsit Archiepiscopo Barenfi 2. Octobr. 1595. cui totam pecuniam proveniente ex Monialibus particularibus in Capam communem deponendam esse injunxerat, quoties Moniales ex causis supradictis ad vitam communem reduci non possent, & iterum ita fieri jussit generaliter 4. Februar. 1678. *Christ. de Vist. §. 42. num. 40.*

6. Sub hac Constitutione, qua munerum largitio interdicitur, comprehenduntur etiam Novitii utriusque sexus, prout declaravit Sac. Congreg. Episcoporum S. Severini 23. Julii 1603. quod est contra Cherubin. in compend. Bullar. ad hanc Constit. schol. 1. & alios ab eo allegatos, quod Decretum ex Secretaria per me extractum, refert quoque Nicol. lucubr. civil. lib. 2. tit. 7. donat. post n. 13. vers. secundo notandum in fin.

7. Et quod Regulare non possint uti livellis nisi servata forma hujus Constitutionis, declaravit ead. Sac. Congr. Episc. in Florentina 21. Julii 1690. ad relationem clar. mem. Card. Petrucci.

8. In terris autem Infidelium, & Hæreticorum datur Indultum etiam Religiosis Min. Obsery. retinendi bona stabilia donata, nomine Sedis Apostolicæ, prout fuit concessum à Sac. Cong. Episc. facto verbo cum Sanctissimo Conventui S. Mariæ Sempron. in Pannon. 13. Junii 1615.

9. *Vel susceptionis habitus regularis, aut professionis Monialium.* Hic prohibetur expressè missio munerum locorum Ordinariis, occasione receptionis habitus, vel professionis Monialium, quod jam paulo antè vetitum fuerat ab eadem Sac. Congr. in Aversana 22. Januarii 1591. his verbis -- *Non liceat Episcopis cum Novitiæ vestiantur, vel professionem emittunt, à propinquis, vel ab alio quocumque dona tam comestibilia, quàm lineæ, etiam parvi valoris accipere, neque ab Abbatissis ingressu officii, sed ab eisdem comestibilia tantum in aliquibus solemnitatibus nomine totius Monasterii, etiam si antiquissima inoleverit consuetudo.*

10. Meminerint igitur Episcopi, aliivè Ordinarii, qui hæc malè servant, quod juxta tenorem hujus Constitutionis tenentur ad restitutionem, quatenus munera non comestibilia, & præter formam alterius Bullæ Urbani Octavi moderatoriæ supra relatæ recipiant; adeo ut neque à Summo Pœnitentiario (si munus summam scutorum decem excedat) absolvi possint nisi facta restitutione, prout patet ex novissima Constitut. Innoc. XII. declaratoriæ facultatum Cardinalis Pœnitentiarii, emanata de anno 1692. in qua sic habetur -- *Munera à Regularibus contra rec. mem. Clementis Papæ VIII. prout prædecessoris nostri Anno Incarnationis præfatæ 1594. tertio decimo Kal. Julii editam Constitutionem, ultra valorem decem scutorum monetæ, recipientes, exceptis rerum medicinalium, seu devotionis muneribus, ante factam restitutionem non absolvat, nec mandet absolvi; infra verò prædictum valorem non nisi facta arbitrio ipsius Majoris Pœnitentiarii, seu per eum eligendi Confessarii elemosyna, quæ in beneficium Religionis, seu Conventus, cui de jure facienda esset restitutio, si cautè fieri potest, erogetur, absolvat, seu mandet absolvi, Hollecl. Bullar. pag. 61.*

11. Et quia agimus de Regularium servanda paupertate, hic te monitum, ac instructum volo, quod Regulares vulgò nuncupati *Crociferi Sancti Spiritus* in Saxia de Urbe, licet emittant vota solemnia sicuti cæteri Religiosi aliorum Ordinum, sub Regula S. Augustini eis data ab Innocentio III. ut patet ex Constitut. 7. ejusdem Pontificis Bullar. nov. tom. 1. & sint Religiosi, Tambur. de jur. Abbat. tom. 2. disp. 24. qu. 4. num. 35. Barbof. in Summ. decis. Apostol. collect. 369. num. 3.

12. Nihilominus quia vigore Constitut. Sixti IV. la 12. §. 4. Bullar. tom. 1. pag. 350. sunt capaces Beneficiorum Ordini unitorum, quæ aliis conferri non valent, possunt licitè administrare, & retinere fructus eorundem, ut dixit Rot. decis. 772. part. 1. divers. illosque in usus licitos, pios, & remuneratorios expendere, ut de hac re consultus respondit Navarr. volum. primo lib. 3. consil. 13. de stat. Monac.

13. Et hujus permissionis motivum est, quia ratam dictorum fructuum in usus certos, & præscriptos juxta dicti Ordinis Regulam impendunt, & reliquam sibi sumunt, ac retinent, tamquam suæ operæ, & laboris mercedem, & ob ministerium, & officium quod præstant, ut observat Barbof. *de jur. Eccles. lib. 3. c. 7. n. 1. & 2.*

14. Et quamquam super hac licita retentione, & libera administratione reddituum dubitasset eximie pietatis olim Cardin. Petruccius, qui de anno 1693. ab Innoc. XII. Visitator Apostolicus fuerat deputatus; nihilominus re plenè, & mature considerata in Congr. quatuor Cardinalium specialiter ad id ab eodem Pontifice deputata, unanimi Voto cum eodem Visitatore sub die 5. Julii 1696. decreverunt Regulares præfatos licitè administrare, & retinere posse dd. redditus, & nihil esse innovandum --- *dummodo pecunie erogentur in usus pios, & religiosos.*

15. Pacta autem, & conditiones, quæ apponuntur in donationibus, aut legatis, quæ sunt particularibus Religiosis, cujuscumque Religionis (qui proprium retinere non possunt) à Consanguineis, seu extraneis personis, nempe quod neque fructus, neque proprietates rei donatæ, vel legatæ, nullo modo acquiratur Monasterio, sed Religioso, vitiantur, & tamquam turpes rejiciuntur; ut dicit Tondut. *qu. benef. tom. 1. cap. 96. n. 35. ibi --- quia certum est legatum, aut donationem Monacho fieri non posse, ut illius proprietatis Monasterio non queratur, & si sub illa conditione fiat, talis conditio tamquam turpis rejicienda est, & habetur pro non scripta, Bartol. &c.* Et ratio est, quia nullus Papa inferior potest facere Religiosum proprietarium, immò nec Papa, nisi dispenset in Voto paupertatis Donat. *prax. rer. Regular. part. 4. tract. 15. q. 13. num. 1.*

16. In receptione Novitiorum non est licitum Conventui exigere ab eis, vel eorum Consanguineis aliquam summam ultra mensuram alimentorum, sed servanda est dispositio juris, ut respondit *Sacr. Cong. Concil. in Leodien. 26. Januar. 1697.*

17. Neque possunt Religiosi professi testari, etiamsi ante professionem sibi ali-

quam summam suorum bonorum reservassent cum facultate testandi: quia est actus Domini, pro quo explendo deficit prorsus in eisabilitas, cum sit species novæ ultimæ voluntatis, ut docet Passerini. *de stat. hom. tom. 1. qu. 186. art. 7. n. 540.* his verbis --- *Sed numquid saltem potest Religiosus testari, si ante professionem suam in suo Testamento reservavit sibi aliquam summam suæ possessionis cum facultate testandi de illa? Hoc fieri non posse tenet Sanehez &c. Nam verè condere Testamentum est prorsus Religiosa prohibitum, unde nec potest reservare sibi facultatem testandi quasi nomine alieno, seu nomine sui secularis etiam de licentia Superioris, &c. Quicquid sit de voluntatis ambigüe declaratione, juxta distinctionem traditam per Cardin. de Luc. *de testam. disc. 35. n. 5.**

18. Minores autem Observantes, tam de familia, quam Reformati (quicquid sit de legatis in genere per modum elemosynæ, & pro unica vice eis relicti, quæ in vim Bullæ Clement. VII. *la 17.* ut in fabricam Conventuum, vel usum Sacristiæ convertant, recipere possunt) sunt penitus incapaces legatorum perpetuorum, necnon illorum quæ sunt annexæ onere Missarum, pro quibus non valent se cum hæredibus legantis, sive donantis componere, neque aliis vendere, & alienare, ut pretium erogent in usus prædictos; prout olim declaravit Congreg. Concilii specialiter deputata ab Urbano VIII. teste Fagnan. *in c. nimis prava de excess. Prælat. num. 49. & 53.* ubi Decreta per extensum refert, & nuper idem censuit Sac. Congregat. generalis in Firmana Beneplaciti 28. Februar. 1693. sed in his virtute privilegiorum succedit Fabrica S. Petri de Urbe, ut praxis docet, & Card. de Luc. *in relat. Rom. Cur. disc. 20. n. 13.*

19. Et hinc nota, quod pro cæteris legatis piis, aliis Regularibus, Capitulis, Ecclesiis, locis, & personis certis, & capacibus relicti, ac tempore debito non satisfactis; Episcopi tùm de jure communi, *c. nos quidem*, & *cap. tua nobis de testam. Clem. quia contingit de Relig. dom. tùm vigore Concilii Trident. cap. 8. sess. 22. de refor. tum etiam tamquam Sedis Apostolicæ Delegati, sunt Executores: qui proin-*

proinde si pro eorumdem legatorum executione, five intra annum, five post annum à die obitus Testatoris, Commissarios d. Fabricæ pervenerint, non poterunt hi amplius se ingerere, neque Episcopos inhibere, & exturbare: quia Commissarii hujusmodi, harum piarum dispositionum sunt cum eisdem Episcopis Judices, & Executores subsidiarii cumulative, & non privative, ex traditis à Gallemart. *supra d. cap. 8. Concilii num. 1.* & in puncto advertit Card. de Luc. *de jurisdisc. disc. 44. num. 3.* ibi --- Et cum Episcopis hodie concurrat Fabrica S. Petri ejusque Commissarius in iis locis, in quibus hoc Tribunal introductum est.

20. Neque dici potest, quod Episcopi, cum exequi non curaverint intra annum prædicta legata, privati remaneant eumulativa, quia tunc solum hærede, seu Executore à Testatore dato per annum negligente, ad eos devolvitur executio, ut monent Card. de Luc. *d. disc. 44. num. 4.* & alii ab eo allegati: Unde lapsus anni potius favet, quàm obstat juribus Episcoporum adversus prædictos Commissarios, qui cum non habeant peculiare privilegium, quod derogat expressè juri communi, ac dispositioni Concilii, nec aliter ullibi Episcopis jurisdictione in præmissis legatur ablata, perperam contendunt privativam habere.

21. Et licet verum sit, quod in legatis relictis pro malè ablatis, vel exoneratione conscientie, non possint Episcopi se intromittere, & si fortè ea exegerint, valeant à Fabrica vindicari, ut habetur in Compendio Privilegiorum ejusdem, Romæ impressorum anno 1676. *pag. 41. 43. 44. 45. & 48.* verum est quoque, quod in cæteris legatis supra expressis, datur inter Episcopos, & Commissarios Fabricæ etiam post annum præventio: hocque clarescit non solum ex mox deductis; sed ex facultatum, & privilegiorum lektura, in quibus *pag. 5.* sic habetur -- *legata pia quæcumque in Urbe exequendi infra quindecim menses à die mortis Testatoris realiter non adimpleta, in quibus Vicarius Urbis non prævenit, cum retentione quintæ partis san. mem. Pii V. Constit. 96.* ubi in notis marginalibus *lit. O.*

adduntur hæc verba --- *extra Urbem tam men proceditur post annum, Paul. 3. Constit. 31. §. 11.* idest (retenta eadem modificatione in privilegio expressa in quibus Episcopi locorum non prævenirent: prout ad ita addendum, supplendumque huic notæ suadent, tum ipsa rationis identitas, quæ militat favore Ordinarii Urbis: tum sequentes juris regulæ, nempe. Prima, quod Papæ voluntas præsumitur esse qualis de jure esse debet, *cap. novit. de judic. Rot. coram Seraph. decis. 773. num. 17.* Secunda, quod privilegium est strictè interpretandum quando est contra jus commune, & contra jus tertii, *Tusch. litt. B. conclus. 50. num. 19. Rot. coram Coccin. decis. 1856. n. 9.* Tertia, quod respectu illius, qui jam habet jurisdictionem à jure, si jurisdictione alteri per privilegium, vel statutum concedatur, semper censetur data cumulative, & non privative, ut firmat Rot. coram Coccin. *decis. 316. n. 7.*

22. Nec subsistit in facto, quod Clemens Papa VIII. suis literis emanatis 28. Maii 1598. inhibuerit locorum Ordinariis, ne se intromittant in Causis legatorum piorum post jus quæsitum Reverendæ Fabricæ: Etenim Breve, quod ad hoc probandum per extensum adducitur in præfata privilegiorum compilatione *pag. 99.* nihil profus de hoc continet; sed in eo datur solum commissio, & jurisdictione delegata Hieronymo de Mauro Commissario generali in Civitate Neapolitana, qua posset vocatis vocandis, Causas in quibus Fabrica S. Petri haberet interesse, & præjudicium, contra quoscumque cognoscere, sineque debito terminare, cum facultate etiam Episcopos eorumque. Vicarios generales Regni Neapolitani (ad quos delegatio hujusmodi est restricta) inhibendi: quod certè est quid diversum à supposito per Compendiatorem privilegiorum facto ad Rubricam talis Brevis, quod scilicet Papa inhibuerit Ordinariis &c. quæ (nisi Breve legatur) potest incautos fallere: unde cautè legenda.

De-

Decreti pro Regularibus Ordinandis.

SUMMARIUM.

1 Superiores Regulares non possunt suis subditis Dimissorias concedere nisi ad Episcopum Diocesenum, sed malè servant.

- 2 Præfati Superiores eludunt Decretum Apostolicum, & n. 3.
 4 Decreti pænæ sunt Papæ reservatæ.
 5 Decreta Apostolica obligant in foro conscientie.
 6 Episcopi non debent admittere ad Ordines Regulares, nisi eis constet de impedimento Diocesani.
 7 Regulares ordinandi possunt ab Episcopo ordinante requiri sub iuramento, professionem spontè emississe.

DE mandato SS. D. N. Clementis Divina Providentia Papæ VIII. tenore præsentium mandatur omnibus, & singulis quorumcumque Regularium Superioribus, ut de cætero observent, & observari faciant ea, quæ in Decreto Sacræ Congregationis Concilii Tridentini continentur, cuius tenor est talis.

Congregatio Concilii censuit Superiores Regulares posse suo subdito itidem Regulari, qui præditus qualitatibus requisitis, Ordines suscipere voluerit, literas dimissoriales concedere, ad Episcopum tamen Diocesenum, nempe illius Monasterii, in cuius familia, ab iis, ad quos pertinet, is Regularis positus fuerit; & si Diocesanus abfuerit, vel non esset habiturus Ordinationes, ad quemcumque alium Episcopum, dum tamen ab Episcopo, qui Ordines contulerit, examinetur quoad Doctrinam, & dum ipsi Regulares non distulerint de industria concessionem Dimissoriarum in id tempus, quo Episcopus Diocesanus, vel abfuturus, vel nullas habiturus esset Ordinationis. Verùm cum à Superioribus Regularibus, Episcopo Diocesano absente, vel Ordinationes non habente literæ dimissoriæ dabuntur, in eis utique huiusmodi causam absentie Diocesani Episcopi, vel Ordinationum ab eo non habendarum, exprimendam esse: quod qui non fecerint, Officii, & Dignitatis, seu administrationis, ac vocis activæ, & passivæ privationis, ac alias arbitrio eiusdem Sanctissimi Domini Nostri Papæ reservatas pænas incurrant.

Datum Romæ 15. Martii 1599.

In Regest. Conc. Trid. fol. 9.

ADNOTATIONES.

1 **P**OENAS INCURRANT. Licet in Decreto clarè dicatur, quod non possint Superiores Regulares Dimissorias Subditis concedere, quando de industria distulerint ad tempus, quo Ordinarius Diocesanus, vel abfuturus, vel nullas habiturus esset ordinationes: Attamen Passer. de stat. ho. 10. 3. q. 189. n. 816. dicit quod Superior Regularis si habeat causam rationabilem timendi reprobatio-

nem suorum subditorum, utpotè quia Diocesanus sit austerus, & supramodum rigidus, vel habeat Examinatores malè affectos, possit tutè ex industria expectare tempus, in quo non sint habendæ Ordinationes in Diocesi, ut subditos extra Diocesim dimittat Ordinandos, & allegat Tambur. de jur. Abb. 10. 2. q. 18. n. 6.
 2. Item iste Author loco citato n. 818. addit, quod si Superiores dent Dimissorias pro Ordinibus suscipiendis ab alieno Episcopo, pænas in Decreto commi-

natas non incurrant, ex eo quia verbum *incurrant* non importat poenam latam: & quod tale Decretum unum tantum casum punit, non cæteros ibidem contentos.

3. Verum doctrina, seu sententia hujus Auctoris videtur eludere decretum: Etenim in meo Codice Decretum loquitur per verba imperativa --- *pœnas incurrant*, quæ important poenam latam, & non ferendam, ut docet Sayr. *de Censur. lib. 1. cap. 11. num. 8.* & cum meo Codice concordant Pac. *Jord. lib. 3. tit. 6. n. 24.* Barbol. *in Sum. decis. Apostolic. collect. 254. num. 14.* Nicol. *in flosc. verb. Regul. n. 34. Concil. Provinciale Neapolitanum editum anno 1700. in Appendice pag. 275.* Et quod poenæ hujus Decreti sint latæ sententiæ, tenet in puncto Ventrigl. *part. 1. adnot. 23. §. num. 33.*

4. Quod autem Decretum non tantum unum casum de Dimissoriis non concedendis Episcopo non Diocesano, sed etiam alios ibidem expressos, in quibus defecerint Superiores, puniat, patet legenti totum tenorem Decreti, & verba in fine posita, ibi --- *quod qui non fecerint*, in plurali non autem in singulari, ut male sibi fingit Passer. concepta sunt: Quodque poenæ ibidem inflictæ sint Papæ reservatæ, patet ex verbis finalibus Decreti, & tenet Gav. *in Manual. Episc. verbo ordo in genere num. 36. & 37.*

5. Et quatenus per possibile poenæ in Decreto contentæ non essent sententiæ latæ, sed ferendæ (quod expressè negatur,) possunt ne Superiores Regulares ex causis sibi placitis, & ex suspitione, aut opinione probabili, ac ingenio productis, & Legislatoris declaratione non approbatis, illud impune, & absque culpa contemnere, & eludere) Certè quod non, quia Decretum est Papale, eique contrafaciunt in re gravi, & ideo peccant mortaliter; nam Decreta Apostolica obligant in foro conscientie ad illorum observantiam, Fagnan. *de communi in cap. Si quis n. 38. & 39. de Regular.*

6. Episcopi igitur non Diocesani, rejiciant ordinandos Regulares, nisi eis constet Diocesanos Ordinationes non tenere vel absentes, aut impeditos esse, per Attestationem Vicarii Generalis, aut Cancellarii, vel saltem per expressionem in litteris Dimissorialibus Superiorum faciendam, ut Decretum disponit.

7. Ac insuper præter hujusmodi attestationem, à Regularibus pro recipiendis Ordinibus Sacris Episcopo Diocesano, vel non Diocesano presentatis, posset quoque (si placeret Ordinanti) exigi fides Superiorum, dimissos professionem emisisse juxta præscriptum eorum Regulæ: Necnon juramentum manu propria Ordinandorum in actis Cancellariæ Ordinandis obsignatum registrandum, ipsos id spontè, & libera voluntate fecisse, aut ratum habuisse. Et hoc ac præcludendam viam frequentibus reclamationibus super nullitate professionis ex capite, & prætextu vis illatæ, prout in *Concil. Provincial. 2. tit. 1. Decret. 23.* præscripsit Divus Carolus.

Clementis VIII. Constit. XCIX.

De erectione novorum Conventuum.

S V M M A R I V M.

- 1 Monialium Monasteria possunt transferri non solum, quando malorum hominum periculis sunt obnoxia, sed etiam ubi concurrit eadem ratio, & n. 3. & 4.
- 2 Monialium Monasteria depauperata debent uniri.
- 3 Moniales de uno ad aliud Monasterium translatae an teneantur denuo novitiare, referuntur DD. sententiæ, & n. 6.
- 7 In fundatione novi Conventus, dissensus Regularium præexistentium non attenditur, quoties irrationabiliter denegatur.